

Sygnatura akt XIII GC 324/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 25 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Chańko

Protokolant: Izabela Ćwiklińska

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Syndyka Masy Upadłości (...) Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej

przeciwko T. B. (1)

o zapłatę 12.073,76 złotych

utrzymuje w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w dniu 27 maja 2013 roku, w sprawie o sygn. akt XIII GNc 762/13 w mocy.

Sygnatura akt XIII GC 324/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 lutego 2014 roku powód (...) spółka akcyjna w upadłości likwidacyjnej wniósł o zasądzenie od pozwanego T. B. (1) kwoty 12.073,76 złotych tytułem zapłaty za sprzedaż kruszywa. Z tytułu sprzedaży pozwanemu kruszywa powód wystawił pozwanemu faktury zawierające terminy zapłaty. Pozwany zaproponował zapłatę zadłużenia w ratach. Pismem z dnia 7 sierpnia 2012 roku powód poinformował pozwanego o wyrażeniu zgody na spłatę zadłużenia w ratach. Pozwany nie zapłacił swojej należności.

/pozew, k. 2-3/

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 27 maja 2013 roku Sąd uwzględnił żądanie pozwu zasądając dochodzone roszczenie z odsetkami od poszczególnych faktur oraz koszty postępowania.

/nakaz, k. 64/

W zarzutach od nakazu zapłaty z dnia 25 czerwca 2013 roku pozwany wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa. W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż zamówił u powoda kruszywo o frakcji 31,5-63 mm 31,5 mm i 63 mm, materiał odbierali zaś upoważnieni pracownicy z kopalni powoda w J. oraz w W.. Odbierany materiał zamiast kruszywa stanowił pył, dodatkowo materiał ten lasował się i nie nadawał do ułożenia warstwy pomocniczej na budowę drogi.

Zarządzeniem z dnia 28 czerwca 2013 roku pozwany został wezwany do uzupełnienia braku zarzutów poprzez uiszczenie opłaty.

/zarządzenie, k. 71/

Pismem z dnia 29 lipca 2013 roku pozwany wniósł na podstawie art. 168 § 1 k.p.c. o przywrócenie terminu do uiszczenia opłaty od zarzutów, jednocześnie uiszczając opłatę.

/wniosek o przywrócenie terminu, k. 74, dowód uiszczenia opłaty, k. 75, pozycja wpłaty, k. 79/

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2013 roku Sąd oddalił wniosek powoda z dnia 22 lipca 2013 roku o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty.

/postanowienie, k. 80/

Pismem z dnia 9 września 2014 roku pełnomocnik powoda poinformował Sąd iż Sąd Rejonowy w Kielcach postanowieniem z dnia 25 lipca zmienił sposób prowadzenia postępowania upadłościowego strony powodowej na upadłość likwidacyjną.

/pismo syndyka, k. 102/

Postanowieniem z dnia 2 listopada 2015 roku Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. i wezwał syndyka masy upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej do wzięcia udziału w sprawie.

Postanowieniem z dnia 2 listopada 2015 roku Sąd przywrócił termin do uiszczenia opłaty od zarzutów.

/protokół rozprawy, k. 114odw./

Pismem z dnia 27 listopada 2015 roku syndyk T. S. złożył oświadczenie o wstąpieniu do postępowania.

/pismo syndyka, k. 115/

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2015 roku Sąd podjął zawieszone postępowanie z udziałem syndyka masy upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej.

/postanowienie, k. 122/

Na rozprawie w dniu 17 lutego 2016 roku Sąd uznając, że zarzuty zostały wniesione w terminie zaś opłata od zarzutów uzupełniona określił sprawę w repertorium GNC i nakazał wpisanie sprawy pod nowy numer w repertorium GC oraz zarządził doręczenie zarzutów od nakazu zapłaty syndykowi masy upadłości.

/protokół rozprawy, k. 129odw./

W piśmie z dnia 7 marca 2016 roku pozwany podniósł kolejne zarzuty: nieudowodnienia przez powoda spełnienia świadczenia wzajemnego, braku wykazania wydania towaru kierowcom, zapłaty przez pozwanego za 79,02 ton kruszywa, braku doręczenia pozwanemu faktur VAT objętych pozwem. Pozwany zakwestionował, iż złożył oświadczenie o rozłożeniu świadczenia na raty. W uzasadnieniu podniósł, iż dokonał zamówienia 200 ton kruszywa za 20 złotych netto za tonę za pośrednictwem e-maila, zaś do odbioru kruszywa upoważnił R. S. (1), który łącznie odebrał 79,02 ton kruszywa za cenę 1.943,89 złotych, za które zapłacił w formie zaliczki wynoszącej 3.800 złotych. Pozostałe osoby wymienione w dokumentach WZ nie odbierały kruszywa dla pozwanego.

/pismo, k. 132-137/

Pismem z dnia 14 marca 2015 roku, w odpowiedzi na zarzuty strony pozwanej, powód wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w całości w mocy. W uzasadnieniu powód podniósł, iż pozwany nie reklamował wydanego kruszywa i odbierał je, zatem twierdzenie o wydaniu mu pyłu może budzić jedynie zdziwienie. Powód nie złożył reklamacji odnośnie zakupionego kruszywa, zamówił kruszywo określonej frakcji i je otrzymał. Nie informował także o wymogach projektu budowlanego, zatem jako nie mające znaczenia dla sprawy oraz nieudowodnione należy ocenić zarzut wadliwości kruszywa przy budowie drogi, w tym rzekomo poniesione koszty związane z jego naprawą. Pozostałe twierdzenia i zarzuty były zaś w ocenie powoda spóźnione. Do pisma załączono pismo pozwanego, wskazujące na problemy z płynnością finansową i zawierające propozycję wypracowania wspólnej strategii spłaty zadłużenia.

/pismo, k. 139-145/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód i pozwany wykonują działalność gospodarczą. Powód zajmuje się wydobyciem kruszywa, pozwany prowadzi działalność budowlaną. Strony łączyła umowa sprzedaży kruszywa mocą której pozwany nabywał od powoda kruszywo budowlane.

/okoliczność przyzna w zarzutach od nakazu zapłaty oraz w piśmie z dnia 7 marca 2016 roku/

W dniu 10 października 2011 roku T. B. (1) złożył zamówienie w formie e-mail na kamień z kopalni (...) z odbiorem od dnia 10 października 2011 roku o frakcji 0-63 mm po ustalonej cenie 20 złotych za tonę w liczbie 200 ton. W e-mailu wskazano również osobę upoważnioną do odbioru kamienia – R. S. (1) oraz numer rejestracyjny samochodu i naczepy, PESEL oraz numer telefonu kierowcy. W pierwszym e-mailu z dnia 11 października roku P. K. pracownik (...) złożyła w formie e-mail zamówienie na kruszywo o frakcji 31,5-63mm za ustaloną cenę 31 złotych netto za tonę. W kolejnym e-mailu dnia 11 października 2011 roku P. K. pracownik (...) złożyła w formie e-mail zamówienie na kruszywo o frakcji 0-63mm po ustalonej cenie 15 złotych netto za tonę.

/e-mail: k. 6 i k.7, k. 8/

W dniu 11 października 2011 roku powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 4.522,02 złotych za kruszywo zwykłe o uziarnieniu 0-31,5mm oraz za kruszywo grube o frakcji 31,5-63 mm z terminem zapłaty 18 października 2011 roku za kwotę 20 złotych netto za tonę kruszywa drobnego i 31 złotych za tonę kruszywa grubego. Z faktury wynikało, iż nastąpiło sześć wydań towaru na podstawie dokumentów WZ (...)_ (...), WZ (...)_ (...), WZ (...)_ (...), WZ (...)_ (...), WZ (...)_ (...), WZ (...)_ (...) w dniu wystawienia faktury. Kruszywo zostało odebrane przez upoważnionego w e-maili kierowcę R. S. (1) o wadze 26,34 tony oraz 26,22 tony przez kierowców A. B. o wadze 25,58 i 25,88 tony i J. W. o wadze 25,96 tony i 25,66 tony. Kruszywo odebrano z Kopalni (...) a jako miejsce rozładunku transportów wskazano R./A. i R./R.. Każdy z kierowców odebrał w dniu 11 października 2011 roku kruszywo dwukrotnie.

/faktura, k. 37-38 i dokumenty wydania WZ, k. 39, 40, 41, 42, 43, 44/

Przed odebraniem pierwszej partii kruszywa pozwany dokonał przedpłaty na towar w wysokości 3800 złotych. Wysokość przedpłaty została rozliczona przy wystawieniu faktury z dnia 11 października 2011 roku a należność za kruszywo pomniejszona o dokonaną przedpłatę. Po odjęciu zaliczki, kwota do zapłaty z faktury wynosiła 652,59 złotych.

/zeznania T. B., k. 158, faktura, k. 37-38/

W dniu 12 października 2011 roku powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 1.925,69 złotych za kruszywo zwykłe o uziarnieniu 0-31,5mm z terminem zapłaty 24 października 2011 roku za kwotę 15 złotych netto za tonę. Z faktury wynikało, iż nastąpiły trzy wydania towaru na podstawie dokumentu WZ (...)_ (...), WZ (...)_ (...) i WZ (...)_ (...) w dniu wystawienia faktury kierowcy R. S. (1) o wadze 26,46 tony oraz A. B. o wadze 26,12 tony i J. W. o wadze 25,7 tony.

/faktura, k. 33 i dokumenty wydania WZ, k. 34, 35,36/

W dniu 14 października 2011 roku powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 1.335,41 złotych za kruszywo zwykłe o uziarnieniu 0-31,5mm z terminem zapłaty 24 października 2011 roku za kwotę 15 złotych netto za tonę. Z faktury wynikało, iż nastąpiło trzykrotne wydanie towaru na podstawie dokumentów WZ (...)_ (...), WZ (...)_ (...) i WZ (...)_ (...) w dniu wystawienia faktury P. S. o wadze 24,02 tony, M. S. o wadze 24,26 tony oraz 24,1 tony.

/faktura, k. 45 i dokumenty wydania WZ, k. 46, 47, 48/

W dniu 15 października 2011 roku powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 444,65 złotych za kruszywo zwykłe o uziarnieniu 0-31,5mm z terminem zapłaty 24 października 2011 roku za kwotę 15 złotych netto za tonę. Z faktury wynikało, iż nastąpiło wydanie towaru na podstawie dokumentu WZ (...) _ (...) w dniu wystawienia faktury P. S. o wadze 24,1 tony.

/faktura, k. 31 i dokument wydania WZ, k. 32/

W dniu 17 października 2011 roku powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 874,53 złotych za kruszywo zwykłe o uziarnieniu 0-31,5mm z terminem zapłaty 24 października 2011 roku za kwotę 15 złotych netto za tonę. Z faktury wynikało, iż nastąpiły dwa wydania towaru na podstawie dokumentu WZ (...) _ (...), i WZ (...) _ (...) w dniu wystawienia faktury P. S..

/faktura, k. 28 i dokument wydania WZ, k. 29-30/

W dniu 18 października 2011 roku powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 1.316,96 złotych za kruszywo zwykłe o uziarnieniu 0-31,5mm z terminem zapłaty 25 października 2011 roku za kwotę 15 złotych netto za tonę. Z faktury wynikało, iż nastąpiły trzy wydania towaru na podstawie dokumentu WZ (...) _ (...), WZ (...) _ (...) i WZ (...) _ (...) w dniu wystawienia faktury P. S..

/faktura, k. 24 i dokument wydania WZ, k. 25-27/

W dniu 25 października 2011 roku powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 429,89 złotych za kruszywo zwykłe o uziarnieniu 0-31,5mm z terminem zapłaty 3 listopada 2011 roku za kwotę 15 złotych netto za tonę. Z faktury wynikało, iż nastąpiło wydanie towaru na podstawie dokumentu WZ (...) _ (...) w dniu wystawienia faktury P. S..

/faktura, k. 22 i dokument wydania WZ, k. 23/

W dniu 27 października 2011 roku powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 783,76 złotych za kruszywo zwykłe o uziarnieniu 0-31,5mm z terminem zapłaty 3 listopada 2011 roku. Z faktury wynikało, iż nastąpiły dwa wydania towaru. Towar w ilości łącznie 42,48 ton odebrali na podstawie dokumentów wydania WZ J. S.: WZ (...) _ (...) oraz P. S. na podstawie dokumentów o numerach: WZ (...) _ (...) w dniu wystawienia faktury.

/faktura, k. 19, dokumenty WZ, k. 20-21

W dniu 28 października 2011 roku powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 1633,56 złotych za kruszywo zwykłe o uziarnieniu 0-31,5mm z terminem zapłaty 4 listopada 2011 roku. Z faktury wynikało, iż nastąpiły cztery wydania towaru. Towar w ilości łącznie 88,54 ton odebrali na podstawie dokumentów wydania WZ J. S.: WZ (...) _ (...) oraz P. S. na podstawie dokumentów o numerach: WZ (...) _ (...), WZ (...) _ (...), WZ (...) _ (...)

/faktura, k. 14, dokumenty wydania, k. 15-18/

W dniu 29 października 2011 roku powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 781,17 złotych za kruszywo zwykłe o uziarnieniu 0-31,5mm z terminem zapłaty 5 listopada 2011 roku. Z faktury wynikało, iż nastąpiły dwa wydania towaru pozwanemu – na podstawie dokumentów WZ (...) _ (...) i WZ (...) _ (...) obejmujące kruszywo o wadze 23,36 tony oraz 18,98 tony przy cenie 15 złotych netto za tonę.

/faktura, k. 9/

W dniu 29 października 2011 roku powód wystawił dokument WZ (...) _ (...) obejmujący kruszywo o wadze 23,36 tony. Kruszywo wydano z kopalni (...) kierowcy P. S.. W tym samym dniu powód wystawił dokument WZ (...) _ (...) obejmujący kruszywo o wadze 19,98 tony. Kruszywo wydano z kopalni (...) kierowcy J. S..

/dokumenty WZ, k. 10 i k. 11/

W dniu 3 listopada 2011 roku powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 353,13 złotych za kruszywo zwykłe o uziarnieniu 0-31,5mm z terminem zapłaty 10 listopada 2011 roku. Z faktury wynikało, iż nastąpiło wydanie towaru pozwanemu – na podstawie dokumentu WZ (...)_ (...) obejmujące kruszywo o wadze 19,14 tony przy cenie 15 złotych netto za tonę.

/faktura, k.12/

W dniu 3 listopada 2011 roku powód wystawił dokument WZ (...)_ (...) obejmujący kruszywo o wadze 19,14 tony. Kruszywo wydano z kopalni (...) kierowcy J. S..

/dokumenty WZ, k. 13/

W dniu 5 października 2012 roku powód wezwał do zapłaty pozwanego kwoty 12.073,76 złotych. Wezwanie zostało wysłane listem poleconym na adres P.P.H.U. (...) T. B. (1), (...)-(...) Ł., ul. (...), lok. (...) z terminem zapłaty 7 dni od otrzymania wezwania.

/wezwanie, k. 49, dowód nadania, k. 50/

W piśmie z dnia 20 lipca 2012 roku osoba podpisana jako T. B. (1), posługująca się jego pieczęcią złożyła oświadczenie powodowi, iż na początku roku próbowano uregulować należność objętą fakturami z 2011 roku o numerach: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), ale z informacji uzyskanej od powoda wynikało, iż przyjmuje tylko wpłaty gotówkowe. Pozwany w treści odpowiedzi na wezwanie do zapłaty ponadto wskazał na trudności finansowe oraz wolę podjęcia rozmowy w celu wypracowania strategii spłaty zadłużenia z uwagi na brak płynności finansowej.

/kopia pisma, k. 51/

W odpowiedzi na pismo z dnia 20 lipca 2012 roku, pismem z dnia 7 sierpnia 2012 roku powód wyraził zgodę na rozłożenie świadczenia na cztery raty.

/pismo, k. 52/

Żadna ze stron nie zaoferowała bezpośrednich dowód na istnienie upoważnienia dla poszczególnych kierowców do odbioru kruszywa. Pozwany zgłosił wnioski dowodowe w tym zakresie, ale następnie cofnął je w toku rozprawy. Nie można jednak analizując materiał dowodowy w sprawie abstrahować od trybu zgłaszania dowód w postępowaniu nakazowym, a także od dowodów, którymi posłużył się powód wytaczając powództwo. Zaoferowanie w pozwie faktur i korespondujących z nimi dokumentów WZ oraz oświadczenia o uznaniu niewłaściwym długu przez pozwanego uzasadniało tryb postępowania nakazowego. Uznanie niewłaściwe czyniło w zasadzie bezspornym kwestie istnienia umowy, wykonania świadczenia wzajemnego przez powoda, prawidłowości wydania towaru, a zatem również legitymacji poszczególnych kierowców do odbioru kruszywa. Dysponując uznaniem niewłaściwym, stanowiącym odpowiedź na wezwanie do zapłaty powód nie dowodził okoliczności towarzyszących zamówieniu, uznając je za bez znaczenia dla rozstrzygnięcia wobec przyznania istnienia długu. Zarzuty w tym zakresie zaistniały procesowo dopiero w piśmie pozwanego z dnia 7 marca 2016 roku, czyli po trzech latach od wniesienia zarzutów, na końcowym etapie postępowania, pomimo braku wdania się w spór co do tych okoliczności w treści zarzutów.

Zgodnie z art. 493 § 1 k.p.c. pismo zawierające zarzuty wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, **które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy oraz okoliczności faktyczne i dowody**. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w zarzutach bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi, w wyroku z dnia 6 maja 2015 roku, sygn. akt I ACa 1634/14: „rozszerzenie zakresu badań sądu o nowe twierdzenia i nowe dowody może nastąpić jedynie wtedy, gdy zostanie stwierdzone, że nie można było tego materiału przedstawić wcześniej lub, że potrzeba przedstawienia tego sądowi powstała później”.

W sprawie okoliczności uzasadniające rozpoznanie spóźnionych twierdzeń pozwanego nie ujawniły się po przyjęciu zarzutów od nakazu zapłaty. Ograniczając zaś analizę materiału dowodowego do twierdzeń zawartych w zarzutach należy podkreślić, iż pozostały one gołosłowne i nie poparte żadnymi dowodami.

Niemniej, należy z ostrożności również odnieść się do kwestii wywołanych w piśmie z dnia 7 marca 2016 roku, które w ocenie Sądu zostały podniesione po utracie prawa do ich zgłoszenia w świetle art. 493 § 1 k.p.c., czyli kwestii autentyczności podpisu pozwanego pod oświadczeniem o niewłaściwym uznaniu długu oraz zarzutu odebrania niespełna 80 ton kruszywa, tylko przez R. S. (2). Na wskazane okoliczności faktyczne, stanowiące zarzuty wobec żądania pozwu - strona pozwana zaoferowała jedynie dowód z przesłuchania pozwanego T. B. (1).

Ustalając stan faktyczny i oceniając osoby materiał dowodowy - Sąd jedynie w nieznacznym zakresie oparł się na zeznaniach T. B. (1) w charakterze strony. Zeznania te były wiarygodne tylko w części, w jakiej znajdują potwierdzenie w dokumentach zawartych w aktach sprawy. W przeważającej mierze treść tych zeznań jest całkowicie sprzeczna z treścią dokumentów i oświadczeń na piśmie samego pozwanego i w konsekwencji pozbawiona waloru wiarygodności. Pozwany przyznał w stanowisku procesowym i w zeznaniach fakt zawarcia umowy na kruszywo. Nie jest jednak prawdziwym twierdzenie o odebraniu jedynie niespełna 80 ton kruszywa. Zamówienie opiewało, jak wynika z e-maili kierowanych z adresu (...) do powoda na „około 200 ton kruszywa”. Pozwany dodał, że do prowadzonej budowy potrzebował 230 ton kruszywa, nieprawdziwym jest jednak twierdzenie, że nabył je na rynku wtórnym (protokół rozprawy, k. 158, 00:23:25). Choć zgodnie z zeznaniami pozwanego takie pozyskanie nastąpiło w wyniku działań P. K., brak na tę okoliczność zeznań świadka ani potwierdzeń dokonywania zakupu kruszywa od innego podmiotu w okresie, w jakim pozwany nabywał kruszywo od powoda (październik 2011 roku). W istocie pozwany nie zaprezentował żadnych dowodów pochodzących z innego źródła niż własne zeznania, choć zgłaszał wnioski dowodowe w zarzutach i w kolejnym piśmie na okoliczności faktyczne, z których zamierzał wywieść korzystne skutki prawne. Niemniej, wnioski te cofnięto, w tym o przesłuchanie P. K. i R. S. (1), bezpośrednich świadków negocjacji i wydawania towaru.

Pozwany potwierdził to, co wynika z kolejnego e-maila, iż odbioru kruszywa dokonywał R. S. (1), kierowca, ale stanowczo zaprzeczył by oprócz wskazanego kierowcy kruszywo odbierali inni kierowcy. W tym zakresie Sąd uznał zeznania strony za niewiarygodne. Kruszywo było odbierane w ilość jednorazowo około 24-26 ton i kwitowane w takich ilościach każdorazowo przez kierowcę. W pierwszym dniu po złożeniu, 11 października 2011 roku kruszywo zostało odebrane przez upoważnionego w e-maili kierowcę R. S. (1) o wadze 26,34 tony oraz 26,22. W tym samym dniu dalsze partie kruszywa zostały odebrane przez kierowców A. B. o wadze 25,58 i 25,88 tony i J. W. o wadze 25,96 tony i 25,66 tony. Kruszywo odebrano z Kopalni (...) a jako miejsce rozładunku transportów wskazano R./A. i R./R.. Każdy z kierowców odebrał w dniu 11 października 2011 roku kruszywo dwukrotnie. W tym też dniu powód wystawił fakturę obejmującą sześć dokumentów WZ: WZ (...)_ (...), WZ (...)_ (...), WZ (...)_ (...), WZ (...)_ (...), WZ (...)_ (...), WZ (...)_ (...). W zestawieniu za które wystawiono fakturę o numerze (...) na kwotę 4.522,02 złotych znalazło się zatem oprócz wydań dla R. S. (1) także rozliczenie wydania kruszywa przez kierowców A. B. i J. W.. Na poczet ceny za wydane w dniu 11 października 2011 roku kruszywo zaliczono kwotę 3869,43 złotych przedpłaty. Pozwany nie kwestionował takiego rozliczenia faktury w zarzutach od nakazu zapłaty ani przez cały okres poprzedzający wytoczenie powództwa. Przeciwnie, w treści zarzutów, sporządzonej osobiście przez pozwanego podnoszone są zarzuty niezgodności kruszywa z umową (pył) oraz wad jakościowych kruszywa (lasowanie się po wbudowaniu). Pozwany nie kwestionował rozliczenia faktury o numerze (...) aż do złożenia pisma procesowego z dnia 7 marca 2016 roku.

Analiza faktury o numerze (...) nie pozostawia jednak wątpliwości, iż dokument księgowy został wystawiony rzetelnie i odzwierciedla rzeczywisty zakres wydania kruszywa osobom działającym na rzecz pozwanego. Treść faktury koresponduje z dokumentami WZ, które pozwany kwestionuje, ale nie przedstawia żadnych wniosków dowodowych prócz przesłuchania strony pozwanej, aby wykazać, iż poza R. S. (1) nie korzystał z innych kierowców. Kwestia

umocowania w liście e-mail tylko R. S. (1) nie jest bowiem decydująca dla oceny okoliczności wydawania kruszywa kierowcom. Jeżeli, co jest z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego pozwany zorganizował transport w sposób najbardziej efektywny, kruszywo w dniu 11 października odbierano dwukrotnie to z R. S. (1) każdorazowo przyjechały dwa dodatkowe samochody ciężarowe i każdy został w całości załadowany kruszywem. Upoważnienie dla R. S. (1) skutkowało wydaniem towaru dwóm kierowcom towarzyszącym mu. Dlatego w każdym dokumencie WZ widnieją te same dane odbiorcy – dane pozwanego, które następnie tego samego dnia wpisano do faktury.

Zgodnie z art. 231 k.p.c. Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne). Z treści e-maili wskazujących na zamówienie trzech rodzajów kruszywa: po 15, 20 i 31 złotych za tonę o różnej frakcji i w liczbie około 200 ton należy wyprowadzić wniosek, że każdy z rodzajów kruszywa był pozwanemu niezbędny do wykonania prac budowlanych i każdy rodzaj kruszywa został odebrany przez pracowników pozwanego. Kluczowa dla oceny zeznań pozwanego faktura z k. 37 zawiera jedynie rozliczenie za kruszywo zwykłe grube za cenę 31 złotych oraz zwykłe ciągle o uziarnieniu 0-31,5mm za cenę 20 złotych. Z dokumentów WZ, których treść pozwany potwierdził w toku rozprawy wynika, iż R. S. (1) **odebrał tylko kruszywo zwykłe** (k. 41, i 44), tańsze, takie samo jak A. B. i J. W. (k. 39 i k.40).

Także 12 października 2011 roku R. S. (1) odebrał kruszywo **zwykłe ciągle o uziarnieniu 0-31,5mm za cenę 20 złotych** takie samo jak A. B.. Oznacza to, iż przyjmując hipotetycznie twierdzenia pozwanego, że nikt nie odbierał kruszywa prócz R. S. (1), to zamówienie z e-maila z dnia 11 października 2011 roku (k.8) nie zostało zrealizowane, bowiem nikt nie odebrał kruszywa grubego. Dodać należy, że w zarzutach od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował właśnie **jakość kruszywa 63 mm** (zarzuty, k. 68), **choć R. S. (1) takiego kruszywa nie odbierał - według zeznań T. B. (3) złożonych na rozprawie** (k.158, 00:34:04-00:34:58, 00:36:12). Pozwany zakwestionował dokumenty WZ na k. 42 i 43 a tylko te dokumenty potwierdzają wydanie kruszywa grubego. Trudno zatem nie dostrzec rażącej sprzeczności w stanowisku pozwanego, który z jednej strony stanowczo przeczy by inni kierowcy odbierali kruszywo, a z drugiej strony podważa jakość kruszywa grubego, którego R. S. (1) nie odbierał. Argumentacja pozwanego nie wytrzymuje kontroli pod kątem kryteriów z art. 233 §1 k.p.c., trudno bowiem uznać za logiczne twierdzenie, że kruszywo grube było złej jakości a równocześnie twierdzić, że kierowca pracujący dla pozwanego takiego kruszywa nie odebrał.

Kolejna sprzeczność w zeznaniach strony wynika z treści e-maila z dnia 11 października 2011 roku, w którym P. K. złożyła zamówienie na kruszywo beznormowe, najtańsze w cenie 15 zł za tonę (k. 6). Takie kruszywo było odbierane po dniu 11 października 2011 roku przez kolejnych kierowców, ale nie przez R. S. (1). W e-mailu z dnia 11 października 2011 roku (godzina nadania 12:51), kiedy P. K. zamówiła kruszywo najdroższe, zaznaczono, że odbiór rozpoczyna się już w dniu 11 października 2011 roku i w tym też dniu powód wydał dwie partie kruszywa grubego, umieścił na jednym rozliczeniu i objął jedną fakturą od której odliczył zaliczkę.

Ani kruszywo najdroższe, grube, ani kruszywo beznormowe najtańsze nie było odbierane przez R. S. (1), co oznaczałoby by, że e-maile z dnia 11 października pozostałyby niezrealizowane, podczas gdy w rzeczywistości kruszywo objęte tymi zamówieniami odebrał dla pozwanego tak 11 jak i 12 października A. B. oraz J. W. i to jakość tego kruszywa podważał pozwany w uzasadnieniu zarzutów. Jednocześnie pozwany potwierdził, iż do e-maila firmowego, z którego wysłano zamówienie korzystał on i jego współpracownik P. K. (protokół rozprawy, k. 158odw., 00:00:41:03- 41:50).

Przechodząc do analizy dokumentu prywatnego z k. 51 to Sąd nie badał autentyczności podpisu pozwanego T. B. (1). Nie można zatem wykluczyć, iż podpis za pozwanego złożyła inna osoba, w tym ktoś z jego pracowników. Pismo jednak zostało wysłane w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty skierowane na adres prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej i stanowi odniesienie się do faktur objętych pozwem. Pismo wymienia sporne faktury i zawiera prośbę o umożliwienie spłaty w innym trybie, niż jednorazowo. Pismo to nie zostało zakwestionowane w zarzutach od nakazu zapłaty, gdzie podnoszono zastrzeżenia co do jakości kruszywa, dlatego późniejsze kwestionowanie prawdziwości podpisu pozwanego służyło jedynie przedłużeniu postępowania, zwiększeniu jego kosztów i w konsekwencji odroczeniu wykonalności nakazu, wydanego właśnie na skutek uznania niewłaściwego roszczeń objętych pozwem.

Sąd oddalił postanowieniem dowodowym z dnia 11 kwietnia 2016 roku wniosek o zobowiązanie powoda do przedstawienia oryginału dokumentu z k. 51, bowiem zmierzał on do przedłużenia postępowania i stanowił realizację spóźnionego zarzutu w rozumieniu art. 493 § 1 k.p.c. Wniosek, iż zarzut nieautentyczności podpisu jest jedynie próbą przedłużenia postępowania wynika również z oceny postawy procesowej pozwanego. Dokument z k. 51 został załączony do pozwu. Treści dokumentu była znana pozwanemu w dacie 11 czerwca 2013 roku, kiedy P. K. odebrała odpis pozwu i nakaz zapłaty, ale najpóźniej w dacie składania zarzutów, jednak zakwestionował swój podpis dopiero po trzech latach trwania procesu. Tymczasem, skoro sam – jak twierdzi nie podpisał tego dokumentu – to doszło do posłużenia się jego pieczętką firmową przez osobę, która jednocześnie odbierała jego korespondencję i znała treść wezwania do zapłaty. Dodatkowo, ta osoba, znając treść wezwania i dysponując pieczętką firmy podpisała się za pozwanego. Jeżeli tak, to wśród najbliższych współpracowników pozwanego doszło do popełnienia przestępstwa, którego negatywne skutki oddziaływały w sferze praw pozwanego. Pismo wpłynęło do powoda 31 lipca 2012 roku, a zatem przed tą datą ktoś miał sporządzić oświadczenie za pozwanego. Zaskakujące zatem, że o fałszerstwie dokumentu pozwany przez trzy lata nie poinformował organów ścigania. W ocenie Sądu nie jest zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, aby z jednej strony przez trzy lata tolerować dokument, w którym ktoś inny użyłby podpisu pozwanego i nie zawiadomić organów ścigania o podejrzeniu sfałszowania podpisu, nie kwestionować tego dokumentu procesowo, a z drugiej strony tkwić w przekonaniu, że dokument jest nieautentyczny. Pozwany był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika od 26 maja 2014 roku i nie podjął próby weryfikacji podpisu ani zawiadomienia o podejrzeniu jego nieautentyczności.

Podsumowując etap oceny zeznań strony pozwanej, należy podkreślić, iż były one w zasadniczych elementach niewiarygodne, sprzeczne z wydrukami listów e-mail oraz dokumentami WZ. Zeznania te również pozostawały częściowo w sprzeczności z prezentowaną w zarzutach linią obrony i nie mogły stanowić źródła ustaleń faktycznych, czyniąc zasadnicze twierdzenia pozwanego nieudowodnionymi.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i z tego względu zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując oceny łączącego strony stosunku obligacyjnego bezspornym jest, że strony zawarły umowę sprzedaży.

Zgodnie z treścią przepisu art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W przedmiotowej sprawie powódka umożliwiła pracownikom pozwanego odebranie kruszywa bezpośrednio z kopalń. Odbiór nie nastąpił jednym transportem, ale miał miejsce wielokrotnie w odstępach czasu pozwalających na sprawdzenie zarówno jakości kruszywa jak i frakcji kruszywa, zatem zarzut pozwanego, iż kruszywo było w istocie jedynie pyłem nienadającym się do wykorzystania nie jest prawdziwe. Zasady logiki i doświadczenia wskazują, iż po odebraniu kruszywa, które nie spełnia wymogów, w kolejnych zamówieniach albo dochodziłoby do zbadania kruszywa przed załadunkiem albo do rezygnacji z kontraktu.

Oba twierdzenia strony pozwanej, zawarte w zarzutach od nakazu zapłaty w niniejszej sprawie nie został wsparty dowodami. Obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.) stwarza art. 6 k.c. (ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne) i jako podstawowy przepis w tym przedmiocie, stosowany w postępowaniu sądowym, pozostaje w ścisłym związku i tłumaczony jest w powiązaniu z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, normującymi reguły dowodzenia. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Aby wykazać, że kruszywo istotnie się lasowało należało podnieść właściwe wnioski dowodowe, tymczasem pozwany zmieniając taktykę procesową, pismem z dnia 7 marca 2016 roku cofnął wnioski dowodowe zawarte w zarzutach o przesłuchanie świadków W. N. i P. M. pkt 11 pisma (k.133). Wniosków tych nie obejmowała prekluzja dowodowa postępowania nakazowego, ale wobec ich cofnięcia Sąd nie był

zobligowany do przeprowadzania tych dowodów. Jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 18 lutego 2009 roku, sygn. akt

I ACa 100/09: „Postępowanie nakazowe cechuje większy rygorizm dowodowy, przeto po wniesieniu zarzutów dowody z urzędu w tym postępowaniu nie powinny być przeprowadzane”. Na okoliczności istotne dla treści merytorycznej obrony pozwanego zgłoszono także dowód z przesłuchania świadka P. K., który również pozwany cofnął na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2016 roku.

W ocenie Sądu powód wykazał zarówno wydanie towaru, jak i jego cechy rodzajowe, pozwalające poszczególne wydania kruszywa z kopalni dookreślić w zakresie cech rodzajowych dostarczanego materiału. Kruszywo jest rzeczą oznaczoną co do gatunku. Przy przeniesieniu własności rzeczy oznaczanych co do gatunku istotnym elementem jest ich wyodrębnienie przy przenoszeniu ich posiadania. Wyodrębnienie to następowało poprzez wybór przez kupującego odpowiedniej frakcji kruszywa. Cena kruszywa była wyliczona za tonę materiału budowlanego. Każdorazowo przed odebraniem materiał był ważony i cena wyznaczona poprzez pomnożenie stawki za określoną frakcję (ziarnistość) kruszywa. Każdy z trzech zamawianych rodzajów kruszywa posiadał znormalizowaną frakcję, albowiem materiał budowlany został ustandaryzowany według Polskich Norm (PN). Informacje o Polskich Normach zostały uwidocznione na fakturach zakupowych.

Na marginesie należy dodać, choć zdaniem Sądu zarzuty pozwanego jako nieudowodnione zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania, zgodnie z art. 563 § 1 k.c. przy sprzedaży między przedsiębiorcami kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi, jeżeli nie zbadał rzeczy **w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o wadzie**, a w przypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej stwierdzeniu. Pozwany jest profesjonalistą w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, a zatem jeżeli stwierdził brak właściwej frakcji kruszywa po jego dostawie winien złożyć reklamację, podnosząc zarzuty z tytułu rękojmi. Do czasu złożenia zarzutów jednak, mimo że pierwsza partia dostawy kruszywa miała miejsce w dniu 11 października 2011 roku pozwany nie kwestionował jakości odebranego materiału. Zgodnie z art. 556 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny za wady fizyczne rzeczy. Zgodnie z art. 557 § 2 k.c. Gdy przedmiotem sprzedaży są rzeczy oznaczone tylko co do gatunku albo rzeczy mające powstać w przyszłości, sprzedawca jest zwolniony od odpowiedzialności z tytułu rękojmi, jeżeli kupujący wiedział o wadzie w chwili wydania rzeczy. Profesjonalista, jakim jest pozwany powinien zapewnić zbadanie jakości kruszywa, jeżeli tego nie uczynił i nie zabezpieczył dowodów, iż kruszywo nie odpowiadało treści zamówienia e-mail, jest nielogicznym, że następnie materiał ten wbudował. Twierdzenie to zaś skutkowało zarzutem lasowania się budulca. Również całkowicie gołosłownym.

Pozostaje również do rozważenia kwestia znaczenia oświadczenia pozwanego z k. 51. Uznanie roszczeń nie zostało uregulowane w kodeksie cywilnym. Zarówno w doktrynie jak i judykaturze zgodnie wyróżnia się uznanie właściwe oraz uznanie niewłaściwe (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2004 r., V CK 346/03). Pierwsza forma uznania stanowi nieuregulowaną odrębną umowę ustalającą, co do zasady i zakresu, istnienie albo nieistnienie jakiegoś stosunku prawnego, uznanie niewłaściwe zaś jest określane jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Uznanie roszczenia definiuje Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 marca 2003 r. (I CKN 11/01), jako każdy przypadek wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące, co do zasady, a w niektórych przypadkach także co do wysokości.

W ocenie Sądu w sprawie miało miejsce uznanie niewłaściwe długu. Za taki akt służy prośba o możliwość wypracowania strategii spełnienia świadczenia z faktur o numerach: (...). Uznanie niewłaściwe wywołuje skutki procesowe – możliwość wyboru postępowania nakazowego, ale również stanowi dorozumiane przyznanie okoliczności faktycznych, takich jak istnienie wierzytelności co do zasady i wysokości.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w wyroku z dnia 27 maja 2014 roku, sygn. akt I ACa 376/13, iż: „Uznanie niewłaściwe długu nie może być rozpatrywane w kategoriach ważności, tylko podlega badaniu pod kątem zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Oświadczenie w przedmiocie uznania niewłaściwego długu jako

oświadczenie wiedzy nie może być też cofnięte czy odwołane, jednakże dłużnik może w trakcie procesu kwestionować jego zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy”. Wprawdzie sytuacja taka zachodzi w niniejszej sprawie, ale całokształt materiału dowodowego załączony do pozwu przekonuje, iż pozwany o zobowiązaniu wiedział i dążył konsekwentnie, od jego powstania do odroczenia płatności długu za zakupione kruszywo.

O wysokości odsetek Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 481 §1 i 2 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Mając powyższe na uwadze, Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym.

ZARZĄDZENIE

(...)

27 maja 2016 roku